

Martina Drijverová

Den za dnem s Janou a Danem

Krátké příběhy pro začínající čtenáře

edika.

Den za dnem s Janou a Danem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Drijverová
Den za dnem s Janou a Danem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Martina Drijverová

Den za dnem s Janou a Danem

Krátké příběhy pro začínající čtenáře

Tohle je Jana.
Má bratříčka Dana.
Dan je ještě malý. Chodí na tři dny v týdnu do školky.
Ale Jana už chodí do školy! Do první třídy.
Má tam kamarádku Evu. A paní učitelku.
Doma má Jana kromě bratra mámu a tátu.
Má taky babičku a dědu.
Ti všichni ji mají rádi.
„To se mám!“ říká si Jana.

Jana ráda maluje.

„Tohle je náš dům,“ ukazuje obrázek Danovi. „Bydlíme ve městě, ale máme zahradu, kytky, stromy... Tady jsme doma. Tady je nám dobře.“

„A ve škole je taky dobře?“ ptá se Dan.

„Někdy,“ říká Jana. Protože dnes se jí nedařilo psát písmenko G.

„Takhle ne, Jano!“ řekla paní učitelka.

To Janu mrzí. Chce, aby ji ve škole chválili.

„Všechno se nakonec naučíš,“ těší holčičku máma.

„A já tě pochválím i za to, že se snažíš.“

Je podzim, ale je ještě teplo. Slunce krásně svítí.
Děti se dívají pod střechu. Mají tam hnízdo vlaštovky.
Proč tak křičí?

Na střeše je kočka.

„Chytí ptáčka?“ ptá se Dan.

„Ne, neboj se. Vlaštovky jsou rychlé. Umí dobře létat.

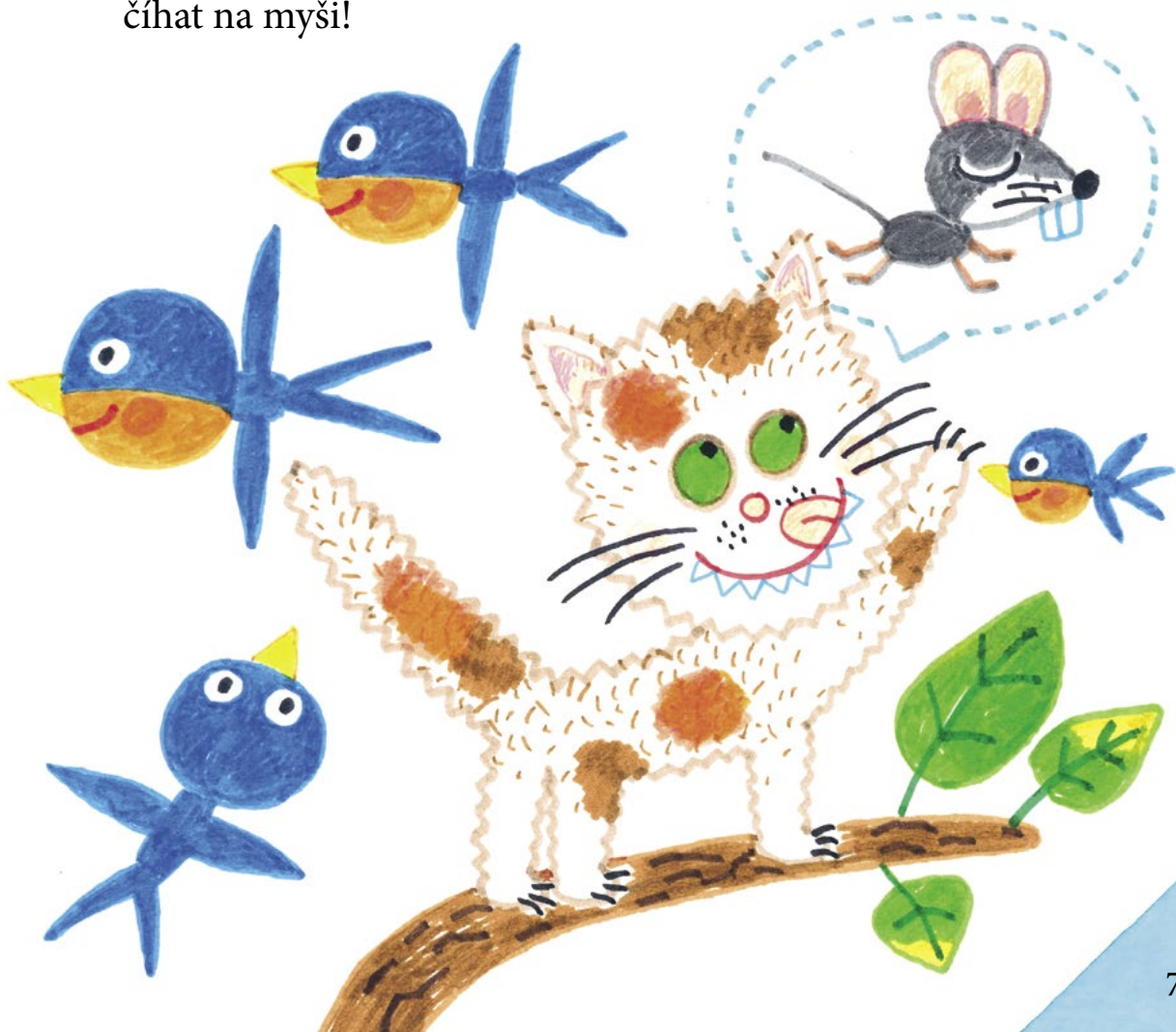
Brzo od nás odletí do Afriky!“ vysvětluje Jana.

„Poletí pryč? Proč?“ Chlapeček začíná natahovat.

„U nás by jim byla zima. Ale na jaře se zase vrátí.“

„To je dobře,“ raduje se Dan.

A kočka seskočila ze střechy na větev stromu. Asi půjde
číhat na myši!

Jana přišla ze školy a pláče.

„Co se stalo?“ přiběhla maminka.

„Eva už se mnou neseď. Paní učitelka ji přesadila. Teď sedím s Honzou. A to je kluk, kterého vůbec neznám.“

„Proč paní učitelka Evu posadila jinam?“

„No... trochu jsme si spolu povídaly...“

„Aha. Při hodině, kdy jste měly dávat pozor, vid?“

Jana přikyvuje.

„A asi to nebylo jen trochu. Asi jste se bavily skoro pořád, ne?“

Jana znovu kývá.

„Tak vidíš, to přece nejde. To byste se nic nenaučily. S Evou si můžete povídat o přestávce.“

„A bude se mnou Eva kamarádit dál? I když už neseďme spolu?“

„Určitě. Můžete jít třeba na hřiště.“

„Tak jo,“ utřela si Jana slzy.

Tatínek učí Dana poznávat stromy. Kreslí mu obrázek.
Je na něm drak. Z tlamy mu šlehá oheň.

„Drak žije v lese,“ povídá táta. „Jsou tam stromy,
podívej se! Najdeš topol?“

„Ano.“

„A lípu?“

„Ano.“

„A co smrk a borovici?“

„Tady jsou!“

„Výborně!“ chválí Dana táta.

Ale teď se nad obrázek naklonila Jana.

„Tati, hned vymaž ty plameny. Copak nevíš, že v lese se
nesmí rozněčovat oheň?“

„To máš pravdu!“

A tatínek zbavil draka plamenů. Opravdu, ten krásný
les by se mohl proměnit v popel.

Nedaleko Janina domu stojí lípa. Kolem ní jede s nákladákem soused. Je mladý, Jana mu smí říkat Oto. Jede moc blízko, říká si Jana. Oláme větve! A skutečně. Ota popojel a zavadil o lípu. Ulomila se větev. Jana se mračí, málem pláče. Taková škoda! „Já nerad. Je mi to líto!“ říká Ota. „Natru poraněné místo voskem. A z té větve udělám kůl k malému stromečku.“ „Dobře,“ souhlasí Jana. Už není smutná. A večer se dokonce raduje. Ona i Dan. Ota totiž vyřezal ze zbytku lipového dřeva dva koníčky!

